

DANSATOAREA

de Ovidiu Dragos Argesanu

Scena I

Imaginea surprinde o femeie aflata intr-un pat de spital. Are in jur de 55-60 de ani. Doarme. Camera de filmat o priveste de undeva de sus. Se deplaseaza lent indepartandu-se de ea, ca si cum ar pluti, dupa care se indreapta catre usa rezervei de doua paturi. Imaginea, incetosata surprinde peretii cojiti si vopsiti in bej ai spitalului. Imaginea se deplaseaza prin usa, apar alti pacienti, asistente, femei de serviciu, vizitatori si iese din cladire. Se deplaseaza de-a lungul unei alei si patrunde in alta cladire veche. Trece iar prin usi si printre studenti si ajunge intr-un amfiteatru. Pe podiumul din fata amfiteatrului o catedra mare la care sta un barbat la 30-35 de ani, Mihai. Sta cu coatele sprijinite de tablia catedrei privind-i pe studenti. Se ridica si incepe sa se plimbe pe podium.

MIHAI: Marturisesc ca m-a surprins in mod placut generatia voastra. Intrebarile pe care mi le-ati pus m-au obligat si pe mine sa mai caut raspunsuri! (*Priveste catre o fata din primul rand. Camera surprinde o fata care nu iese in evidenta prin nimic. Nu este nici foarte frumoasa, nici deosebit imbracata.*) Nu este nevoie sa mai scrieti. Am terminat cursul. Acum, in incheiere, ma gandeam sa punctez doar cateva lucruri. Sa nu-i spuneti profesorului. Oricum n-am sa recunosc nimic! (*Zambeste.*) Psihicul uman ramane in continuare cea mai mare necunoscuta a umanitatii. Este locul unde se regleaza toate procesele fiziologice, sediul memoriei si, de ce nu, al gandirii. Limitele lui sunt departe de a fi fost descoperite. Nu exista inca o scala pe care sa fie transpuse limitele normalului, paranormalului sau patologicului. Exista puteri paranormale? Sunt o certitudine? Nu am vazut mai mult decat voi la televizor: pe Ciresica, Sarmaluta sau cum le mai cheama?... As vrea sa stiu mai multe? Sincer? Nu prea. Vedeti voi, daca ma gandesc bine, prefer sa stiu ca orice raspuns exista undeva intr-o carte si ca tot ce scrie in Kaplan – aceasta biblie a psihiatriei moderne – este batut in cuie. Sincer, voi cu intrebarile voastre. (*Flutura o hartie pe care o are in mana.*) Mi-ati ridicat o serie de semne de intrebare. Nu-mi face bine propriului meu ego sa-mi descopar limitele.

Consolati-va cu faptul ca nu veti sti niciodata totul. Hegel spunea parca despre cunoastere ca tinde asimptotic catre infinit. Multumiti-va daca veti ajunge la cauza. Atunci veti sti ca sunteti binecuvantati cu harul vindecarii si eu, unul, v-o doresc din suflet! Admitand ca acesta exista! Multumesc! (*Incepe sa-si stranga lucrurile, apoi, in vacarmul general de studenti care se pregatesc sa plece, ridica vocea.*) Cine doreste sa vada o pacienta in catatonie, sa ma urmeze in clinic I.

Scena a II-a

Camera cu pacienta. Pe usa intra medicul urmat de studenti. Cei din urma discutand nimicuri amutesc cand intra in rezerva. Mihai ridica pe rand pleoapele femeii.

MIHAI: Vedeti ca are reflex pupilar? Ia priviti! (*Ridica bluza femeii si ii rasuceste de sfarc ca de un buton. Femeia nu schiteaza nici un gest. Este surprinsa grimasa uneia dintre studente la vederea acestei manevre.*) Este sau nu o coma neurologica? (*Urmeaza o liniste de cateva secunde bune.*) Sau ma credeti pe cuvânt!... Ei bine, nu e un accident vascular cerebral. Initial asa s-a crezut, dar s-a dovedit a fi fals. Pacienta a fost internata la urgenta in starea in care o vedeti acum, in urma cu cateva saptamani dupa o cearta cu cineva. Se pare ca cu fiica ei. Nu stim, nu a venit sa o vada. Cert este ca daca initial s-a suspiciat un AVC, el a fost infirmat de investigatiile care i s-au facut, computer tomograf si Dopler. Cand s-a constatat ca starea ei nu are o cauza neurologica, ne-a fost transferata noua. Am incercat mai multe scheme de tratament, dar fara rezultat. Intrebari?

ANDRADA: Cum se alimenteaza?

MIHAI: O asistenta si o infirmiera se chinuie sa o ridice in fund la marginea patului si-i dau de mancare cu lingurita. Mesteca precum yoghinii cate o inghititura la cinci minute, spre disperarea tuturor. Cred ca in curand o vom trece pe sonda nazogastrica. Se pierde prea mult timp cu ea in conditiile in care suntem deja prea putini. Dupa cum vedeti are sonda urinara, sta pe material cauciucat. Nu-si controleaza sfincterele, iar noi nu putem sta numai langa ea... Si astepta.

ANDRADA (insistand): Nu se poate face mai mult?

MIHAI: In psihiatrie nu exista decat doua tipuri de tratamente: psihoterapia si terapia

medicamentoasa. Prima, dupa cum vezi, nu se poate aplica, iar despre a doua pot spune ca am incercat metodele americane, ale scolii franceze si ale celor din nordul Europei. Rezultatul il vezi si singura. Ai tu vreo solutie? Sunt deschis la orice sugestie.

ANDRADA: Am vazut un film in care o psiholoaga intra in subsonstientul unui criminal aflat in moarte clinica pentru a afla unde este sechestrata ultima victima. Nu s-ar putea face asa ceva?

MIHAI: Si tu crezi tot ce vezi prin filme? (*Ironic.*) Admitand ca as crede asa ceva. Una e sa crezi si alta sa stii. Pot crede ca Iisus Cristos s-a nascut din Fecioara Maria, ca Mahomed a scris Coranul insuflat de arhanghelul Gabriel. E libertatea mea si a ta sa credem orice. Asta tine de credinta. Stiinta presupune un lucru cert, demonstrabil, unanim acceptat. N-am invatat nimic de genul asta, nu apare in nici un tratat recent si nici nu s-a discutat la vreo sesiune de comunicari stiintifice. Pe scurt: nu stiu. Da-mi pasii pe care trebuie sa-i fac, arata-mi poarta spre subconstientul si sufletul ei si ma duc sa vad ce-i cu ea.

ANDRADA: Cel putin daca s-ar incerca. Sunt atatia pentru care nu se face nimic, sunt sedati pana nu mai stiu de ei, se spera ca daca dorm tot timpul uita de neazuri, stau luni de zile pe sulfat de magneziu. Nu-s cam simpliste metodele astea?

MIHAI: Poate, dar au dat rezultate si pana o sa avem altele raman singurele. Si au logica lor. Sunt atatea cauze... Incidenta bolilor psihice creste in familiile in care genitorii au avut asemenea probleme. Ceva, o trauma psihica, deces, viol declanseaza boala care exista undeva codificata genetic sub form unei sensibilitati crescute, asteptand factorii favorabili ca sa declanseze.

Societatea romaneasca este departe de a fi un taram al fericirii, motivele nu intarzie sa apara si asa se face ca avem clinicile pline, multi devin cronici, sunt parasiti de familiile care le mai vand si casele, le cheltuie banii si daca din punct de vedere psihic s-ar putea reintegra in societate, nu mai au unde se duce, traiesc din mila publica si iau medicamente care nu le mai folosesc la nimic. Ce putem face noi? Nu suntem detectivi, nici avocati, iar asigurarile sunt inca o gluma!

Poate o sa schimbati voi sistemul medical, noi unii ne-am cam epuizat resursele si pe cele intelectuale si pe cele de entuziasm. Voi mai aveti o sansa.

Camera se deplaseaza lent departandu-se de ei, iese din cladire in curtea spitalului si se disperseaza in aglomeratie.

Scena a III-a

Ne aflam intr-un McDonald's. La o masa aproape de iesire, langa geam sta o fata frumoasa, nemachiata, obosita de parca tocmai a fost trezita din somn. Isi aprinde o tigara cu mainile tremurande. De ea se apropie un barbat. Este Mihai asistentul medic psihiatru. Ii zambeste fetei si se aseaza in fata ei. Pe o tava a adus doua inghetate si doua cutii de suc cu paie. Fata isi ia poseta si o deschide.

CAMELIA: Cat a costat? il intreaba.

MIHAI: Nimic! ii raspunde Mihai.

CAMELIA: Haide, lasa-ma macar de data asta sa platesc eu.

MIHAI: Nu, de data asta nu. Poate data viitoare.

CAMELIA: O.K.! Dar data viitoare sigur ma lasi pe mine! *(Il ameninta cu degetul aratator.)*

MIHAI *(zambeste vazandu-i gestul)*: Bine! Bine! Sincer as prefera momentul in care ai avea banii tai.

CAMELIA: O sa-i am! Am primit deja doua oferte de munca.

MIHAI: Da? *(Surprins.)* Ce anume?

CAMELIA: Un parlamentar care sta langa mine mi-a promis ca ma ia in grija daca sunt draguta cu el...

MIHAI: Simpatie tipul! Si ce i-ai raspuns?

CAMELIA: Ca merit mai mult! spuse cu mandrie fata.

MIHAI: Imi place!

CAMELIA: Daca ai stii ce bine mi-a facut faptul ca l-am refuzat...

MIHAI: Cred si eu! Si a doua?

CAMELIA: Un tip pe care l-am cunoscut mai demult si care nu stiu de ce nu-mi inspira deloc incredere, mi-a propus la lucrez intr-un salon de masaj erotic!

Mihai zambeste cu gura pana la urechi.

CAMELIA: Nu rade, ca ma gandesc serios la asta! Imi da zece milioane pe luna!

MIHAI: Mda, de patru ori cat un rezident! Da' stii ce ai de facut?

CAMELIA: La naiba, cum sa nu stiu! Fii sigur ca nu m-as baga la masaje ci ca receptionera, ceva...

MIHAI: Misto! Daca accepti o sa am si eu o pila acolo. Tot n-am fost niciodata. O experienta noua. Ma rog, de ce nu? (*Se uita la mainile ei rand pe rand cercetator. Este surprins chipul uimit al fetei care nu intelege gestul.*) Ai maini frumoase!

CAMELIA: Nesuferitule! Spune fata si-l loveste in gluma peste umar.

MIHAI: Sa fim seriosi! Cum te simti?

CAMELIA: Mai extraordinar tinand cont prin ce am trecut. Parca mi-ar fi luat cineva o negura de pe creier, care ma impiedica sa gandesc normal. Nu mai am gandurile acelea ciudate, nu ma mai simt urmarita. Privind inapoi am senzatia ce a fost un vis urat. Nu inteleg inca de ce mi-a fost dat sa trec prin experienta asta...

Stii, acum imi vine sa rad. Sa ma fi cunoscut nespalata de saptamani, descurta, putind ingrozitor, stateam pe o banca in parc la Eroilor si au venit la mine doi tipi ca sa ma culce cu ei. Am fugit si m-am ascuns dupa un copac. Se inserase si au trecut pe langa mine fara sa ma vada. Ii auzeam vorbind pe langa mine cand de obosita ce eram am adormit. Cand m-am trezit plecasera. Tot nu inteleg cum poate un barbat sa vrea sa se culce cu una ca mine in halul in care eram eu atunci.

MIHAI: Instinctul. La unii e mai puternic decat ratiunea.

CAMELIA: Dar chiar asa?

MIHAI: Ganduri, nu? Urmariri, nu? Ce alte neazuri mai ai?

CAMELIA: Inca nu pot sa dorm. Atipesc tarziu spre dimineata.

MIHAI: Ai mai fost la doctorul tau?

CAMELIA: Nu. Ultima oara mi-a spus ca nu este deontologic faptul ca ai acceptat sa vorbesti cu mine din moment ce el era medicul meu.

MIHAI: Da? In fond tu ai cerut sa vorbesti cu mine!

CAMELIA: Lucru pentru care de altfel iti multumesc inca odata!

MIHAI: Iar eu am sa-ti marturisesc ca a fost un moment de ratacire in care m-am simtit

generos!

CAMELIA: Cum poti fi atat de nesuferit?

MIHAI: Cu greu!

CAMELIA: Ti-am adus de sarbatori!

MIHAI: Nu trebuia! Ti-am mai spus. Am si eu de castigat din asta!

CAMELIA: Da? Cat?

MIHAI: Camelia, experienta! Nu-i destul? Poate odata vindec vreun magnat si-mi va deschide o clinica de psihoterapie asa cum o vad eu si ma face director, actionar sau chiar asociat. Ce zici?

CAMELIA: Atragator! Nu spuneai tu sa nu-ti faci iluzii ca sa nu ai deziluzii si ca recunostinta e o floare rara?

MIHAI: Pai, cam asa ziceam, e drept!

CAMELIA: Tu pot fi vreodata serios?

MIHAI: Cinci minute! Rezist greu mai mult.

CAMELIA: Uite vroiam sa ai ceva de la mine ca sa-ti aminteasca ca exist.

Fata deschide poseta si scoate un pachetel dreptunghiular invelit in hartie de ambalaj si legat cu fundita rosie.

MIHAI: Pot sa-l desfac?

CAMELIA: Bineinteles!

Mihai il desface neindemanatic rupand ambalajul.

MIHAI: Set Parker! Mai copile, asta-i scump! Ce-ai facut? Ai furat de prin casa?

CAMELIA: Am primit niste bani de la o vara de-a mea din Canada si te-am auzit mai demult ca ti-ar placea sa scrii, asa ca ti-am adus uneltele necesare.

Mihai le ia si le impatureste la loc de parca ar fi sfintele moaste si le pune in buzunarul interior al sacoului.

MIHAI: Ma simt miscat. Eu nu ti-am luat nimic de sarbatori.

CAMELIA: Mi-ai oferit mai mult: drumul inapoi spre oameni. Stii, aveam sentimentul ca sunt inchisa undeva inaintea mea si ca nu mai sunt stapana pe propriile mele ganduri si actiuni.

MIHAI: Acum ca esti aici, ramai cu noi

CAMELIA: Asta si am de gand!

Mananca amandoi ganditori. De masa se apropie o femeie de circa 25 de ani, imbracata modern, extravagant.

ANDRADA: Buna seara, domnule doctor! Ma scuzati ca va intrerup, ce mai faceti?

Este fata din amfiteatru si cu care discutase in rezerva. Femeia priveste cand la el, cand la Camelia.

MIHAI (*se ridica initial nedumerit pentru ca nu o recunoaste*): Ah, scuza-ma, nu te-am recunoscut. Aveai numele acela deosebit...

ANDRADA: Andrada!

MIHAI: Ea este Camelia! (*I-o prezinta pe pacienta.*) Andrada mi-a fost studenta. Ai terminat, nu?

ANDRADA: Da. Acum sunt rezident pe chirurgie la Urgenta!

MIHAI: Felicitari!

ANDRADA: Va multumesc!

MIHAI (*privind-o admirativ*): Te-ai schimbat mult!

ANDRADA: Sper ca in bine. Nu mai sunt gascuta de atunci. Dumneavoastra?

MIHAI: Spune-mi Mihai, acum suntem colegi. Eu mai caut inca in subconstientul uman. Continua sa ma surprinda. Vrei sa stai cu noi la masa?

ANDRADA: Nu, multumesc! Nu sunt singura! Sunt impreuna cu o colega. Am intrat sa mancam o inghetata si vazandu-va m-am gandit sa vin sa va salut. Poate altadata.

MIHAI: Sigur. Ai ceva de scris? Facem schimb de telefoane...

ANDRADA: Nu, nu am nimic.

MIHAI: Cami? Ah, am eu!

Mihai scoate trusa si rupand o bucata de ambalaj, noteaza pe ea ceva.

ANDRADA: Ma poti gasi oriunde! Cand ai timp poate stabilim o intalnire.

MIHAI: Din pacate, un concetatean grijuliu m-a eliberat de povara de a-mi cara singura mobilul, asa ca va dura pana ce voi lua un altul, dar am sa sun.

ANDRADA: Mi-a facut placere si "La multi ani!"

MIHAI: La multi ani, Andrada!

Andrada se indeparteaza de masa lor apropiindu-se de o femeie care o astepta la intrare.

CAMELIA (*pe un ton care se voia indiferent*): E frumoasa! (*Dupa care izbucneste.*) Sa-i spuna lu' "mutu" ca se intoleste asa din salariul ei de medic! Are vreun fraier care sa o sponsorizeze.

MIHAI: Sesizez o unda de invidie!?

CAMELIA: Scuza-ma!

MIHAI: Nu-i nimic. Invidia la femei este a doua natura, se inscrie in normalitate. Daca le urmaresti pe strada ai sa observi ca se uita mai mult dupa femei decat dupa barbati. Le intereseaza hainele, machiajul, felul cum arata cealalta in comparatie cu ele insele.

CAMELIA (*ironica*): Si la barbati care-i a doua natura?

MIHAI: Poligamia!

CAMELIA: Da, toti isi doresc mai mult sau mai putin inconstient un harem!

Mananca si beau suc. Apoi isi aprinde o tigara.

CAMELIA: Ti-am povestit ce-a mai facut maica-mea?

MIHAI: Nuuu...

CAMELIA: Stii ca ea le are pe astea cu biserica, preotii si alte alea. A auzit de un preot batran si aproape orb care iti spune ce boala ai dupa poza. Asa ca a luat o poza de-a mea

si dupa ce a stat cateva ore la coada i-a aratat-o si ce crezi ca i-a spus: cica am facute farmece de catre o verisoara de-a lui ca sa ma indeparteze de fostul meu prieten.

MIHAI: Cine-i asta?

CAMELIA: Ei, avea o verisoara care venea din cand in cand pe la el. Ramaneau si singuri cat eu eram plecata la serviciu. Cred ca eu eram paravanul lui care traia cu vara-sa si nu-si permitea sa se afle la serviciu. Ca diplomat ar fi avut de suferit. Cum imi pot explica ca deodata am preferat sa raman pe strazi decat sa merg acasa?

MIHAI: Sincer? Nu stiu ce sa-ti spun! Statistic vorbind cei care au luat-o pe calea bisericii, au evoluat mai bine decat cei ramasi pe medicatie. Si cum nu cred in coincidente, probabil un dram de adevar exista. Tu ai fost la el?

CAMELIA: Nu. I-a dus mama haine purtate si mi-a facut dezlegari. Ma gandeam insa sa ma duc sa-l cunosc si eu.

MIHAI: De ce?

CAMELIA: Nu stiu. Simt ca ceva este cu el, dar adevarul e ca motivul real ar fi acela ca as face orice ca sa nu mai ajung la izolator. De-ai stii cata bataie se mananca acolo! Mai era si una care facea pipi in sticla si stropea peste tot ca sa fuga duhurile, cica!

MIHAI: Ia-o si tu ca pe-o experienta!

CAMELIA: Una pe care nu am de gand sa o mai repet! Au fost tigani care m-au privit cu mila si romani de ai mei care se fereau ca sa nu-i murdaresc.

MIHAI: A trecut acum. Incearca sa gasesti partea buna a lucrurilor.

CAMELIA: De ce?

MIHAI: Ca, de exemplu, o calitate umana nu este data nici de culoarea pielii si nici de numarul de diplome acumulate, nici de sex si nici de religie. Important e ce faci de acum incolo.

CAMELIA: Reinvat sa traiesc intre oameni.

Se gandesc, e ca o pauza

CAMELIA: Am o invitatie la o piesa de teatru. O prietena de a mea termina ATF-ul si da examenul de sfarsit de an, mergi cu mine?

MIHAI: De ce nu? Ce se joaca?

CAMELIA: Piateta lui Goldoni.

MIHAI: N-am vazut-o.

CAMELIA: Atunci ramane sa vorbim la telefon. Te sun eu in week-end ca sunt pe un cent.

Se ridica amandoi de la masa, se imbraca si se indreapta catre iesire, in fata la McDonald's:

MIHAI: Incotro?

CAMELIA: Ma duc prin magazine sa-mi clatesc ochii.

MIHAI: Bine. Eu unul, la metrou si acasica! Maine lucrez toata ziua. Te pup si daca iti vin idei crete suna-ma la orice ora.

Li face cu mana si se indeparteaza.

Scena a IV-a

Un cabinet medical in care se afla un birou vechi acoperit cu un geam spart, un dulap metalic, chiuveta, o oglinda cu policioare pe care se afla mai multe pahare de plastic. Mai este un pat de spital acoperit cu o patura de lana aspra, cazona. Se mai afla trei scaune. Unul pe care sta medicul la birou si doua – fata in fata – in fata biroului. Mihai scrie ceva. Langa el, pe birou se afla un vraf de dosare. Se aude un ciocanit la usa.

MIHAI (*fara a-si ridica privirea*): Intra!

Pe usa isi face aparitia o femeie la 40 de ani, imbracata intr-un halat de matase albastru, elegant, aranjata, machiata. Tot ce purta exprima clasa lux. In urma ei intra o fetita de 5-6 ani si o femeie mai in varsta care o tine de mana pe cea mica.

MIHAI: Da? Ce s-a intamplat?

IRINA: Domnule doctor, nu ma simt bine! Mi-am luat tratamentul si am inceput sa ma simt ciudat. Parca tot ce este in jurul meu e ireal.

MIHAI: Cum va numiti?

IRINA: Stroe Irina.

Mihai cauta printre dosarele de pe birou si scoate unul. Il deschide si se uita prin el.

MIHAI: V-ati internat astazi?

IRINA: Da.

MIHAI: Pentru ce motive?

BATRANA: Ea este o fire vesela, dar de la o vreme...

MIHAI: Nu v-am intrebat pe dumneavoastra, doamna. Cine sunteti?

BATRANA: Sunt mama ei. Eu am sfatuit-o sa vina la domnul profesor.

MIHAI: Il cunoasteti?

BATRANA: Oh, nu! O prietena de-a mea a avut odata o problema si a fost aici. Acum se simte foarte bine. Ni l-a recomandat pe domnul profesor.

MIHAI: Va inteleg grija, dar de aici ne ocupam noi de fiica dumneavoastra. Cred ca ar fi mai bine sa o asteptati pe hol pana termin de discutat cu dumneaei.

BATRANA (*fetitei*): Haide puiule!

FETITA (*in loc sa se urneasca, o ia de mana pe mama ei si incepe sa planga*): Si tu, Mami, vino!

MIHAI: Puiule, las-o pe mami sa stau putin de vorba cu ea si dupa aceea vine la tine.

Uite! (*Baga mana in buzunar si scoate cateva bomboane.*) Tine!

Fata se uita la bomboanele viu colorate si intinde mainile sa le ia.

FETITA: Numai putin, da?

MIHAI: Cat mananci tu bomboanele, bine?

FETITA: Bine! Haide, Buni!

Cele doua, precum doua copile despartite de trecerea timpului, ies lasand-o pe a treia in cabinet.

MIHAI: Cei mai buni negociatori sunt copiii. Nu poti sa-i pacalesti usor. Sa revenim. Ce vi s-a intamplat?

IRINA: I-am povestit unei doamne doctor, azi de dimineata cam ce mi se intampla. Parca nu mai sunt eu. Sunt o fire vesela, am fost mereu sufletul petrecerilor si acum nu ma mai intereseaza nimic. Chiar si lucrurile care imi faceau placere inainte, acum imi sunt indiferente. Am bani, am tot ce-mi doresc si nu ma pot bucura de nimic. Altii ar da orice sa fie in locul meu.

MIHAI: S-a intamplat ceva deosebit in ultimul timp?

IRINA: Nu. Afacerile merg bine, cu sotul ma inteleg bine, cea mica nu ne face probleme si, slava Domnului, e sanatoasa, ne mai ajuta si mama cu ea... Nu am de ce sa ma plang si totusi nu ma mai pot odihni.

MIHAI: Sotul dumneavoastra e aici?

IRINA: Nu. A venit sa ne aduca si s-a intors inapoi acasa. Totul a ramas in grija lui.

(Urmeaza o mica pauza...)

MIHAI: Nu va simtiti in siguranta cu mine?

IRINA *(nu prea convingator)*: Ba da. De ce?

MIHAI: Atunci de ce a trebuit sa intrati impreuna cu mama si cu fetita dumneavoastra in cabinet?

IRINA: Ele au vrut sa vina cu mine!

MIHAI: Ati avut vreodata o experienta neplacuta in relatiile cu medicii?

IRINA *(incepe sa se foiasca nelinistita pe scaun, dupa care izbucneste)*: M-a violat!

MIHAI *(pe un ton cald, intelegator)*: Cum s-a intamplat?

IRINA: N-am vrut. Aveam 17 ani cand m-am dus la cabinetul ginecologic. Acolo pe masa... Mi-a pus mana la gura ca sa nu tip. Imi repeta ca oricum nu ma va crede nimeni.

MIHAI: Ai fost la politie?

IRINA: Da, am fost! Mi s-a spus ca daca depun reclamatie, totul o sa se faca public, ca vor afla toti prietenii si vecinii, colegii de liceu. N-as fi putut rezista. Am preferat sa nu zic nimic.

MIHAI: Ce s-a intamplat cu doctorul?

IRINA: L-au mutat disciplinar. Nu l-am mai vazut niciodata!

MIHAI: L-ai iertat?

IRINA: Pofitim?

MIHAI: Te-am intrebat daca l-ai iertat!

IRINA: Cum sa-l iert? Mi-a distrus tineretea. Niciodata n-am mai putut sa las un barbat sa se apropie de mine fara sa nu ma gandesc la asta.

MIHAI: Daca eu as fi el si te-ai intalni cu mine ce mi-ai spune?

IRINA: Pofititi?

MIHAI: Mai stii cum arata?

IRINA: As putea sa-l uit?

MIHAI: Ei, aduti-l in minte si gandeste-te ca eu sunt el, ca ma intalnesti si ca poti sa-mi spui si sa-mi faci ce vrei. Ce mi-ai face? Poti orice, nu e nimic care sa te opreasca sau sa te traga la raspundere.

IRINA (*ochii i se ingusteaza si dintr-o data privirea i se schimba de la aceea tampa data de medicamente la una plina de furie, se ridica in picioare si, privindu-l fix pe medic, tipa*): Ti-as baga ceva in fund sa simti ce-am simtit eu, te-as taia cu lama pe fata si ultima – ti-as taia scula ca sa nu mai poti face nimanui ceea ce mi-ai facut mie!

Mihai surprins de reactia violenta a femeii, s-a lasat cu scaunul pe spate incercand sa scape de furia pe care el insusi o provocase.

MIHAI: Chiar crezi ca ar merita asta?

IRINA: Ba mai mult! (*Apoi, ca si cum si-ar reveni dintr-un cosmar, duce mana la frunte.*)

N-as putea sa-i fac nimic!

MIHAI: Dar ti-ai imaginat scenariii; cu ce i-ai face?

IRINA: Da, dupa ce faceam dragoste fara sa simt nimic, dadeam vina pe el si ma gandeam ce i-as face.

MIHAI: Si totusi, ai familie, copil?

IRINA: A avut multa rabdare sotul meu cu mine!

MIHAI: Stie?

IRINA: Nu totul. Nici mama nu stie.

MIHAI: De ce? Te-ai fi eliberat de mult.

IRINA: N-am putut. Si acum ma intreb cum ar fi fost viata mea daca nu s-ar fi intamplat nenorocirea aceea.

MIHAI: Timpul e ceva ce nu putem sa-l dam inapoi si atunci intelept este sa acceptam trecutul si sa vedem ce putem pentru viitor.

IRINA: Da, cred ca da.

MIHAI: Sotul tau stie, a acceptat asta si, deci, te iubeste.

IRINA: Stiu ca ma iubeste! (*Cu indoiala.*) Ceva insa s-a schimbat.

MIHAI: Tu il mai iubesti?

IRINA: Mda!

MIHAI: A intervenit ceva, cineva?

IRINA: N-as putea spune cum s-a intamplat; a aparut cineva in viata mea.

MIHAI: Te-ai indragostit?

IRINA (*ca o marturisire de suflet*): Da, il iubesc!

MIHAI: Si ai vrea sa fii cu el, te gandesti insa ca i-ai face sa sufere pe ai tai. De asta nu poti sa dormi si sa te bucuri de nimic?

IRINA (*recunoaste femeia aproape plangand*): Da!

MIHAI: Cine este?

IRINA: Un prieten de familie. Parca as fi bolnava, cand il vad mi se inmoaie picioarele.

MIHAI: Toti trecem prin asta!

IRINA: Nu stiu ce sa fac...

MIHAI: As vrea sa spun ca am o solutie, dar te-as minti. Se spune ca dragostea si gripa se vindeca numai in pat.

IRINA: Doamne fereste! Sa-mi insel sotul?

MIHAI: Nu am spus asta. Eu pot cel mult sa-ti ofer niste alternative ca sa nu-ti vezi viata ca un drum infundat. Deciziile si actiunile iti apartin. Tu trebuie sa ti le asumi. E bine?

IRINA: E bine!

MIHAI: In momentul de fata stai frumos aici, ia-ti tratamentul si stai pana iti recapeti linistea. Ia internarea asta ca pe o vacanta, ii trimitem pe toti ai tai acasa si asa ai timp sa-ti pui ordine in ganduri si sentimente. Vei sta destul cat sa ai timp. Pana atunci insa mai

este. Ai face bine sa dormi. Somnul este unul dintre cele mai bune remedii naturale si nu costa nimic.

IRINA: Multumesc, domnule doctor!

MIHAI: Pentru putin! Ne mai vedem cand vei fi mai linistita.

Femeia se ridica zambind cu lacrimi in ochi, duce o mana la buzunarul halatului si scoate un plic. Il pune pe masa si iese.

Mihai se lasa pe spatarul scaunului, isi aprinde o tigara si priveste fumul care se risipeste prin camera. Suna mobilul. Apasa pe un buton si raspunde.

MIHAI: Da, eu!

ANDRADA: Domnul doctor Mihai Georgescu?

MIHAI: 'Mda?

ANDRADA: Andrada la telefon!

MIHAI: Iata intr-adevar o surpriza! Ce mai faci? A durat ceva...

ANDRADA: Si eu ca omul, cand are nevoie!

MIHAI: Si cu ce ar putea fi de folos un batran si intelept psihiatru unei tinere si frumoase absolvente?

ANDRADA: Ce faci de sarbatori?

MIHAI: Poftim?

ANDRADA: Ai vreun program de revelion?

MIHAI: Nu. De fapt sunt de garda pe 31, asa ca nu mi-am programat nimic.

ANDRADA: Si eu lucrez. Sunt la spital, dar avem de gand sa lasam reprezentant si sa fugim in piata la spectacol. Acolo in fata la CC.

MIHAI: Mai, ce sa zic?

ANDRADA: Zi "da"!

MIHAI: Bine, vin! Mai trebuie sa gasesc pe cineva care sa-mi stea in loc.

ANDRADA: Ai sa gasesti. Ma suni nainte, cand vrei tu ca sa mai vorbim, dar nu pe 31, bine?

MIHAI: Bine.

ANDRADA: La revedere!

MIHAI: Pa! (*Mihai inchide telefonul si cu o mima uimita*): Ce-mi veni?

Pe usa isi face aparitia capul unei femei mai in varsta.

MIHAI: Ce-i Maricico?

MARICICA: Au venit niste oameni la cucoana aia mai mult moarta decat vie!

MIHAI: Ti-am zis sa nu mai vorbesti asa despre ea!

MARICICA: Da se, nu-i ase? Ce daca respira? Ea, si dulapul aista di la matale tat una-i!

MIHAI: Fugi si cheama-i! *spune Mihai cu capul plecat ascuzandu-si zambetul.*

In cabinet intra un barbat si o femeie la 50-60 ani, el cu o caciula in mana rotind-o nervos.

MIHAI: Luati loc, va rog!

BARBATUL SI FEMEIA: Multumim, domnule doctor.

MIHAI: Spuneti, va rog!

FEMEIA: Suntem prietenii doamnei Olga Muresanu. Noi am gasit-o in casa si am chemat salvarea.

MIHAI: Daaaa?...

FEMEIA: Mai mergeam la ea la o cafea, la o discutie si cand am vazut ca nu mai suna, ne-am dus asa. Usa era descuiata si ea zacea pe jos si dadea din gura ca un peste pe uscat. Parca incerca sa zica ceva. Am zis ca a dat in apoplexie, de-aia am chemat salvarea.

MIHAI: Siti ce s-a intamplat inainte, s-a certat, a primit vreo veste?

FEMEIA: Spunea ca va primi o vizita speciala si era mai vesela decat o privighetoare.

MIHAI: Cine era?

FEMEIA: Nu stim. Spunea ca are de gand sa faca cea mai mare sotie a sortii!

MIHAI: Adica cum?

FEMEIA: Nici asta nu as putea spune. Ea era ceva mai speciala decat marea majoritate a oamenilor.

BARBATUL: Zi-i pe nume, femeie: era vrajitoare. Primea cadouri de la oameni sa le indruge tot soiul de lucruri. Pana a fost problema cu inelul ca dupa aia nici nu am mai

putut dormi cu lumina stinsa de frica.

FEMEIA: Ca sa intelegeti domnule doctor. Odata mi-am pierdut un inel de aur. Nu era cine stie ce valoare, dar imi pareau rau dupa el. Mi-a zis sa fug repede ca vine Miti si da drumul la apa si se duce pe canal. Noi nu aveam sifon la chiuveta si cazuse in ea. A desfacut-o Miti si l-a gasit.

BARBATUL: Spunea ca sunt niste duhuri mici care pot fi imblanzite sa faca ce vrei tu si ca de alea se foloseste.

FEMEIA: Da' nu lua bani de la noi. Dar ne mai duceam cu cafea, fructe, cate ceva bun facut in casa. Avea destui bani! O iubeau barbatii; chiar daca nu mai era tanara, tot era cautata. Prima data am crezut ca au intrat hotii peste ea si s-a speriat, dar banii erau la locul lor. Stia toata lumea ca ii pune intr-un singur sertar. Zicea ca inca nu s-a nascut hotul care sa o fure. Ar fi dat orice ca sa mai fie odata tanara si frumoasa. Alchimia, viata si tineretea vesnica – astea erau preocuparile ei. Nu vorbea mult despre tineretea ei, dar avea un afis de demult in care erau cateva dansatoare de cabaret si una semana mult cu ea. Cred ca era ea in tinerete... Ce mai face?

MIHAI: Din pacate, starea ei este neschimbata.

FEMEIA: O sa avem noi grija de casa ei pana se face bine. Are bani destui. Am prefera sa se intoarca acasa. Era atat de vesela si parca ne dadea si noua din pofta ei de viata.

BARBATUL: Da' si cand se infuria. Arunca cu ce nimerea dupa tine!

MIHAI: Ei, parca e cineva perfect!

Se ridica amandoi.

FEMEIA: Mai venim pe la ea, numai sa ne spuneti ce sa-i aducem sau cum o putem ajuta.

MIHAI: Daca ati veni sa o ajutati sa manance ca sa le mai scutiti pe fete.

FEMEIA: Vin ca tot nu am altceva mai bun de facut. Buna seara domnule doctor.

MIHAI: La revedere!

Mihai mai intarzie putin, isi lasa halatul in cuier si se imbraca. Ia plicul de pe masa, fara sa se uite in el, ganditor si il baga intr-un buzunar. Iese pe usa. Se vede usa inchizandu-

se apoi deschizandu-se din nou si o mana care intra si apasa intrerupatorul. Lumina se stinge si cand usa se inchide camera ramane in intuneric.

Scena a V-a

Agglomeratie. O multime de oameni care merg dinspre Romana spre Universitate. Strazile sunt frumos impodobite ca de Revelion. Ninge. Se aud pocnitori si din cand in cand artificii lumineaza cerul.

Mihai se uita la ceas.

O VOCE: Haide, bai, ca acusi vine Voltajul!

Mihai o ia pe Calea Victoriei spre Piata Revolutiei. Suna mobilul.

MIHAI: Da? Ce faci?... Si cand poti ajunge... Nu-i nimic... Intamplator sunt si eu medic si stiu cum e sa-ti vina o urgenta inainte sa pleci. O sa ma plimb! Nu este frumos, este super!... Bine! Te sarut si eu!... Nu sunt, mai, separati! Adevarul este ca tu lipsesti ca totul sa fie perfect!... Normal ca mint, dar nu suna frumos?... *(Rade.)* Te pup! *(Inchide.)*

Continua sa se plimbe printre oameni veseli, cu sticle in maini, fara a fi racordat la bucuria generala. Ii priveste cumva distant, precum un simplu observator. Este imbracat elegant si in mana tine o umbrela. O pala de vant i-o intoarce pe dos. O rearanjeaza cu greu. Pe un ecran mare se vad fetele de la Andre si se aud cantand "Lasa-ma papa, la mare!". Zimbeste ingaduiitor. Lumea incepe sa se grabeasca spre piata. Doar Mihai merge in sens invers lor.

O VOCE INGRIJORATA: Mai este putin pana la 12!

ALTA VOCE: Hei, omule, in partea ailalta, o sa zboare ingerul!

MIHAI: Mersi, barbate!

De departe apare prin multime si Andrada imbujorata.

ANDRADA: Buna! Imi era frica ca nu ajung la timp! *(Ii pune mainile pe umeri si-l saruta pe obraz.)* Imi pare rau!

MIHAI: Nu-i nimic. Important ca esti aici.

Se aude numaratoarea inversa, rostita de multimea din piata.

TOTI: ...10, 9, 8, 7, 6, 5...2, 1. La Multi Ani!

ANDRADA: La multi ani, Mihai!

MIHAI: La multi ani, Andrada!

Il cuprinde tandru dupa gat si-l saruta. Dupa cateva momente, el o ia cu totul in brate. In jur se porneste o ploaie de artificii. Se deschid sticle de sampanie. Bubuiturile artificiilor mari ii trezesc parca la realitate. Raman imbratisati si privesc miile de luminite care se ivesc pe cer.

ANDRADA: Ce frumos! Ma bucur sa fiu aici cu tine! E unul din acele momente unice din viata cand ai putea muri fara sa regreti. As vrea sa opresc timpul in loc si sa ramanem asa o eternitate! *(Urmeaza o clipa de liniste.)* Ce vrei sa facem?

MIHAI: Nu stiu, sa ne plimbam? Nu vreau acasa!

ANDRADA: Haide sa vedem ce au mai pregatit celelalte televiziuni. Pe unde mai sunt scene?

MIHAI: Izvor, Universitatii, Victoriei...

ANDRADA: Avem timp pana dimineata!

Scena a VI-a

Alt colt al Bucurestiului.

ANDRADA *(plangacioasa)*: M-am udat la picioare!

MIHAI: Daca vrei, te conduc!

ANDRADA: Nu, nu inca!

MIHAI: Ce sa-ti zic? Restaurantele sunt inchise sau rezervate, barurile la fel...Hai la mine!

Andrada il priveste cercetator.

ANDRADA: Hai! Cu ce ajungem?

MIHAI:Pai, cred ca pana la urma tot cu metroul!

Scena a VII-a

O camera in care se gasesc: o canapea, doua fotolii si o masuta din sticla, o biblioteca cu multe carti groase de medicina si un televizor. In fata canapelei un brad cat camera, frumos impodobit. Este o garsoniera mobilata de burlac.

Pe usa intra Mihai cu Andrada.

MIHAI: Fa-te comoda. Vezi ca in primul sertar gasesti niste haine uscate. Ce vrei: un ceai, un vin fiert?

ANDRADA: Niste vin ar fi perfect! *(Tipa pentu a fi auzita de Mihai aflat in bucatarie.)*
De ce ti-ai pus jurmantul lui Hipocrat si Diploma pe perete?

MIHAI: Sa nu uit niciodata ca sunt medic si ca am jurat sa slujesc oamenilor!

ANDRADA: Ti s-a intamplat?

MIHAI: Sincer? Da. Cand eram student.

ANDRADA: Cum?

MIHAI: Faceam practica pe etaj de chirurgie. Fusesem dat pe mana unei asistente ca sa ma invete manevrele medicale. Era buna si avea o mana super. Mi-a prins bine. Nu luasem niciodata spaga pana cand am avut un pacient, un pusti de liceu cu un puseu de ulcer. Maica-sa era doctorita. Mi-a bagat in buzunar 100 de lei ca sa stau cu el si sa vad ce face. A fost prima data. Apoi au venit niste tigani si mi-au dat tigari. Nu fumam si le dadeam asistentei. Daca la inceput nu vroiau sa se lase pe mana mea, dupa ce le-am facut

injectii, nu vroiau sa le fac decat eu. Ziceau ca am mana mai usoara.

La un moment dat faceam tratamentele. Eram doar noi doi la 80 de paturi. Aveam ceva de munca. A venit la noi o fata de vreo 16 ani sa ne roage sa-I facem un calmant bunicului ei care avea metastaza. I-am explicat ca facem tratamente si ca ne vom ocupa de el cand vom ajunge la rezerva lui. Nu era o explicatie prea buna. A urmat ceva ca o trezire brusca cand am realizat ca de fapt nu facusem nimic pentru ca de fapt, inconstient asteptasem sa primesc ceva. Mi-a fost rusine de mine. Ai vrut vreodata sa te scuipi singura? Ei, asa am fost eu atunci! Si nu am mai putut repara nimic. Omul ala suferea si eu ii explicam fetei ca nu am timp. Mi-ar fi luat mai putin sa-i fac un Algocalmin!

Intre timp, Andrada s-a schimbat intr-un trening barbatesc mult prea mare pentru ea. Sta pe fotoliu cu mainile bagate in manecile opuse uitandu-se la brad. Mihai apare cu o tava pe care se aflau doua cani din care ies aburi. O pune pe masuta si ia dintr-un compartiment al bibliotecii o cerga. O intinde pe jos in fata bradului si se intinde pe ea.

MIHAI: Imi place sa stau aici. Astfel bradul imi pare mai mare si ma intorc cu gandul in copilarie. Cand eram mic, locuiam cu ai mei intr-un apartament de bloc, cu doua camere. Eu dormeam in sufragerie, iar seara dinaintea Craciunului era folosita de ai mei ca sa-l impodobeasca. Aranjau totul cat timp dormeam eu! Inainte sa deschid ochii simteam mirosul de brad si preferam sa stau asa, semiadormit ca sa prelungesc surpriza de a-l vedea si in fiecare an parca era mai frumos si mai mare.

ANDRADA: Unde sunt?

MIHAI: Sper ca undeva in Rai. Pentru ei exista, sper, ca sa-si gaseasca linistea pe care nu au avut-o niciodata.

ANDRADA: De ce?

MIHAI: Eh, e o intreaga poveste! Sunem bucovineni. Cand au venit rusii, i-au luat pe bunicii mei si i-au dus in Campia de Vest, pe langa Arad. Au lasat in urma o casa mare care mai este si acum. Locuiesc in ea niste gagauzi adusi in loc. Cand s-au dus ai mei sa revada locurile, s-au speriat, au crezut ca vin sa le ia casa. In fond, nici ei nu aveau nici o vina. I-au linistit cand le-au explicat ca sunt prea obositi sa se mai mute odata.

Ei acolo, in Ardeal si-au facut case, biserici, scoli, au muncit si ce produceau din

pământul ala bun, faceau negot în țară, la granită. S-au îmbogățit. Au venit comunistii și au zis că-s chiaburi. Le-au daramat tot și i-au dus în Baragan. Au luat-o de la început cu case de chirpici. După vreo 20 de ani, a venit sistematizarea și i-a daramat din nou. Culmea că bunicii mei au rezistat. Tata însă era mic când au venit rușii. Stateau în pivnița zidită după un zid fals și totuși au fost găsiți. I-a tradat cineva. Frica l-a marcat. Apoi nemancarea și fumatul cu cafea din studentie s-au adunat. Ironia măică-mi și nervii slabi ai lui nu au făcut niciodată casa bună. Nu era violent. Poate ar fi fost mai bine dacă se certau. Atmosfera aceea încărcată îi macina însă mai mult decât dacă s-ar fi certat. Ea a făcut un cancer care s-a descoperit tardiv. El nu a putut trăi fără ea și s-a stins ca o lumanare.

ANDRADA: Imi pare rau!

MIHAI: Sa nu-ti para. Am fost iubit, au fost niste parinti exceptionali si am fost binecuvantat cu ei. Le doresc din suflet ca acolo nimic din ce-I rau si urat sa nu ii atinga.

Andrada se da jos de pe fotoliu si se aseaza langa el. Il mangaie tandru pe cap.

MIHAI: Tu?

ANDRADA: Eu nu am avut deloc. M-a crescut o sora a măică-mi! M-a parasit când eram mica și cred că nici ea nu stia sigur cine e tatăl meu. E un avantaj în toate astea, nu sufer după nimeni! *(Cu duritate.)* Matusa mea mi-e ca o prietenă mai mare...

Mihai o urmărește cum vorbește.

ANDRADA *(mirata)*: Ce-i?

MIHAI: Esti frumoasa!

ANDRADA *(in gluma)*: Si mai ales sexi, imbracata asa!

MIHAI: Nu glumesc!

O mângâie pe par, iar ea îi sarută mâna cu care o atinge. Mihai o îmbrățișează și o trage aproape de el. Ii vară o mână sub trening mângâindu-i sânul. Se sarută în timp ce el o dezbracă. O sarută pe buza, pe gât, pe sân.

... camera surprinde sanul ce are pe el o alunita...

Scena a VII-a

Mihai se plimba pe aleile unui parc de spital impreuna cu un alt medic. Sunt imbracati in haine albe de spital peste care au halate groase. E soare, se apropie primavara.

COLEGUL: Ai disparut de tot de cand a aparut doctorita aceea. Cum o cheama?

MIHAI: Andrada.

COLEGUL: Cum e?

MIHAI: Altfel. Imi place chiar mai mult decat mi-as fi dorit, dar e bine!

COLEGUL: Ma intreb ce ti-a putut face ea si nu au facut celelalte daca ai ajuns sa renunti la pocherul nostru de vineri seara si a facut din tine un casnic! Ce o face asa de speciala? Nu zic, arata bine, dar multe arata bine si...

MIHAI: Nu stiu, e altfel... Are ceva in plus fata de celelalte. Nu e niciodata aceeași si poate ca asta a facut sa nu ma plictiseasca de ea.

COLEGUL: Si cum e?

MIHAI: E tot ce-si poate dori in pat un barbat!

COLEGUL: Ca lumea!

MIHAI: Desi, sa stii ca uneori ma sperie. Are ceva ca un clic cand trece de la o stare la alta. Pare cea mai calma si mai linistita dintre femei si, deodata, cel putin in pat, parca devine o leoaica.

COLEGUL: Cee?

MIHAI: Ma devoreaza pur si simplu. Ma sleieste de puteri. Reuseste sa ma transforme si pe mine. Eu nu le-am avut pe astea cu trasul palmelor la fund sau de par. Si acum ma mir de mine!

COLEGUL: O fi sado-maso!

MIHAI: Ei, na!

COLEGUL: Ia si tu o pereche de catusi de jucarie de la sexshop si vezi ce face dupa ce s-au incalzit lucrurile. Un vin bun, ceva de mancare... La naiba, dadeai lectii, ce ai? Bai, tu ai nevoie de psihoterapie? Esti lulea dupa ea! (*constatator*)

MIHAI: Ce sa-ti zic? Cam asa e! Mai in gluma, mai in serios, latura asta a ei ma atrage tare mult.

COLEGUL: Cred si eu. Va jucati de-a doctorii si va plezniti peste fund unul pe celalalt. Cand iti trece, fa-mi si mie cunostinta cu ea!

MIHAI: Zat!

Cei doi se departeaza de camera.

Scena a VIII-a

Parcul Herastrau. Nu sunt decat ei doi: Mihai si Andrada. Afara e frig, se lasa seara.

ANDRADA: De abia asteptam sa ies sa ieu o gura de aer. Inca nu-mi iese din nari mirosul de spital, de sala de operatii. Aproape ca am inceput sa recunosc bolile dupa miros.

MIHAI: Nu ti-e frig?

ANDRADA: Nu atata timp cat ma tii in brate. Tine-ma de dupa talie. Ce ireal pare totul! Suntem numai noi doi.

MIHAI: Pe un pisc, sus. Numai noi doi. Cand sunt langa tine ma simt atat de aproape de cer incat imi pare ca daca ti-as striga numele s-ar auzi rasfrant de bolta cerului. Pe un pisc sus, numai noi doi. Nici nu stiu cine a scris-o. Ne-a pus profesoara de romana sa o invatam in ora ca sa nu trecem ca gastele prin apa. Nici nu stiu daca am retinut-o bine.

ANDRADA: Frumos! Asa le cucereai si pe celelalte?

MIHAI: E o metoda excelenta! Totul este sa astepti momentul optim si atunci cu o poezie, evident ca am un repertoriu bogat, adaptat nevoilor de moment, poti sageta inima celei care astfel devine victima sigura!

ANDRADA: Raule! Cine sunt aia?

Mihai se uita in departare.

MIHAI: Sunt de la gardienii publici. Nu-i nimeni atat de nebun sa stea pe frigul asta prin

parcuri. Si la ora asta!

ANDRADA (*languroasa*): Sa inteleg ca-ti pare rau?

MIHAI: Oh, nu! Imi place chiar. La cat trebuie sa-i aud pe altii, sa ascult linistea e de-a dreptul divin!

ANDRADA: Tu ce ai mai facut astazi?

MIHAI: Nu cred ca ar fi cea mai buna idee sa iti spun. Nenorociri care fac ca cele de la stiri sa fie banalitati. Haide, sa nu mai vorbim de boala, spital si moarte!

ANDRADA: Dar despre dragoste?

MIHAI: Suna interesant. Exista o teorie conform careia iubirea sexualizata nu-i decat o forma mai evoluata a sexului facuta special ca sa ne inmultim. Un instinct, e adevarat superior, caruia ii inchinam poeme!

ANDRADA: Ce romantic esti! Atunci, asta sa fie ceea ce simt eu pentru tine? Tu unde simti dragostea?

MIHAI (*aratand regiunea inimii*): Aici!

ANDRADA: Si sexul?

MIHAI: Mai jos! Haide, nu fii!

ANDRADA: Deci, o deosebire exista. Cel putin la voi, barbatii, care simtiti dragostea intr-un loc si dorintele sexuale in altul. Din cate stiu eu, femeile le au unite.

Il ia in brate si-l saruta. Apoi ii baga o mana in pantaloni.

MIHAI: Ai inebunit, poate vin gardienii!

Ea se apleaca pe vine, sta cateva secunde dupa care se ridica, se duce langa un copac pe langa alee putin aplecat si se intinde cu burta pe el.

ANDRADA (*cu o voce dura*): Taci si fa-ma!

Mihai ii ridica fusta si ii lasa chilotii jos. Fac sex. Termina.

ANDRADA (*aranjandu-si hainele*): Imi place cand termini in mine! E prima oara!

Niciodata nu m-am simtit murdarita de tine! Si nici sila dupa!

MIHAI: Tot nebuna esti!

ANDRADA: Zi ca nu ti-a placut! Si inca nu ai vazut nimic! Haide sa mergem ca am inceput sa ...

Scena a IX-a

Mihai se uita la televizor. Sa afla in garsoniera lui.

ANDRADA: Adu-mi si mie un prosop mare, te rog!

MIHAI: Stai putin, printesa!

Mihai se ridica, ia un prosop din dulap si se indreapta spre baie. Este filmat apoi din interiorul bii cum intra. Andrada apare dupa draperie. I se vede capul, bratul drept si sanul deasupra caruia e o alunita.

Scena a X-a

Urmeaza ca un flash amintirile lui Mihai. Imaginea este neclara, se misca. O masa lunga la care stau mai multe persoane. Interiorul seamana cu un teatru din care s-au scos scaunele si s-au pus mese cu scaune de restaurant. Cazino Victoria. Atmosfera incinsa, se vorbeste tare, se fumeaza mult. Pe masa platouri pe jumătate goale surprinse de camera care trece parca plutind peste masa. Sticle multe, pahare.

Diverse voci:

– In zece ani nu te-ai schimbat deloc. Poate parul... Dar iti sta bine! Faza cu Iosefini Junior a fost, inasa, de prost gust.

– Eu n-am prins poanta! Am ajuns mai tarziu!

– Juniorul a spus ca poate fura orice de la oricine si a ales-o pe Geta.

– Si ce i-a furat?

– Chilotii!

- Nu e adevarat, nu erau ai mei!
- Zi ca pentru cateva secunde nu ai crezut ca asa este?
- Sa-i fi vazut fata cand i-a dat inapoi!
- Haide ma, lamuriti-ma si pe mine cum a fost!
- Ei, Iosefini a scos o pereche de chiloti asemanatori cu ai Getei! Mi-a venit ideea cand am dansat cu ea. I s-a ridicat putin bluza si i s-a vazut in lateral. Mai greu a fost sa gasesc unii asemanatori! Albastri, Geto!
- Ce nesuferit poti fi! Si cand te gandesti ca mi-a placut de tine din anul intai.
- Serios? N-am stiut! Poate nu-I timpul trecut sa recuperam!
- Cum oi fi ajuns tu psihiatru? Niciodata nu te-ai uitat in jurul tau! Si la femei.
- Bai, unde-i Suleiman? (*O voce de barbat*)
- Nu stiu, era pe aici, incerca sangele Domnului!
- Cum, bea?
- Bea, mai! S-a insurat cu o moldoveanca si s-a facut crestin!
- Si cum il cheama acum?
- Vasile! Si mai trebuie sa nasca si nevasta-sa! Cum o fi un arab moldovean?

MIHAI: Suleiman! Vasile! Vino aici! Ce faci ma, ai inebunit? *intreaba Mihai*

SULEIMAN: De ge? Ge am facut?

MIHAI: Ba, tu nici acum nu ai invatat sa vorbești romaneste? De cand esti aici?

SULEIMAN: De jabtijbe ani! Sunt mai roman decat tine!

MIHAI: Te-ai insurat?

SULEIMAN: Da' ge, sa stau singur gug?

MIHAI: Si ai trecut la crestinism? Asa in loc de patru neveste nu ai decat una! E bine?

SULEIMAN: E bine! Greu gu batru neveste! Bani multi drebuie, copii, haine, mangare. Greu.

MIHAI: Cred ca de fapt nu puteai face fata la patru femei odata. Ba, de-abia faci fata la una!

SULEIMAN: Eu arab. Pot fage zege femei odata. Arabii mai buni barbati decat romanii, asa zige femeile romene!

MIHAI: Du-te, bai, ai uitat ca in anul intai iti era frica sa pui mana pe vreo fata?

SULEIMAN: Eh, la noi nu e voie daca nu maritat!

O VOCE: Voua va plac barbatii si camilele. *Spune un altul*

SULEIMAN: Geee? Ne arunca de pe munte in brabastie!

MIHAI: Si cum ai devenit crestin?

SULEIMAN: Blagut la mine fata. Frumos, fund dzadze. Eu vrut casatorit. Barintii nu vrut ca eu nu crestin!

MIHAI: Te-ai botezat?

SULEIMAN: Da!

MIHAI: Ai avut loc in cristelnita?

SULEIMAN: Ge e aia?

MIHAI: Oala aia in care se baga copiii in apa.

SULEIMAN: Eu nu avut loc! Boba pus aba la mine in gap si uns gu ulei!

MIHAI: Si mananci porc?

SULEIMAN: Manang! Bun borgul, salmale, biftie...

MIHAI: Si bei si vin?

SULEIMAN: Beau.

MIHAI: Ptiu, pacatosule. Te-ai lepadat de Alahul tau!

SULEIMAN: Nu. Dumnezeu si Alah unul este, restul vand si fum!

MIHAI: Bai, ai dat de dracul. Tu stii de ce zicea Mahomed ca ar fi bine sa ai atatea neveste? Pentru ca femeile sunt posesive si certarete. Cand ai numai una, pune ghiara pe tine si te cicale toata ziua. Cand ai mai multe, se cearta intre ele si lasa barbatul in pace. Numai asa esti liber!

O VOCE: Taceti bai, ca ies fetele!

Pe scena apar fetele impodobite cu pene de strut si cu sanii goi. Vin din doua parti incadrand una. Mihai le urmareste admirativ.

O VOCE: Ce-i Mihai, te uiti de parca n-ai mai vazut in viata ta fund sau sani? I-am mai vazut pe unii intr-un bar de striptease care se uitau in ea de parca asteptau sa iasa ceva!

ALTA VOCE: Tocmai le vedem! Sunt naturale! *Zice altul*

MIHAI: Hop, ati vazut si voi o duzina de tate si v-ati udat toti!

Fetele se rotesc pe scena si fac o poza de final. Privirea lui Mihai ramane pironita pe sanii dansatoarei din centru, pe alunita de pe san. (Scena este filmata sters, intunecos, neclar ca o amintire de demult.)

Scena a XI-a

ANDRADA (*zambind*): Ce ai, parca ai fi vazut o fantoma?

MIHAI: Stiam ca arat bine, dar nu m-am obisnuit inca cu asta!

ANDRADA: Iesi, lingusitorule! As bea o cafea!

MIHAI: E facuta, doar sa pun in cani!

Perdeaua cade si Mihai iese din baie. Andrada apare din baie cu un prosop incojurandu-i corpul peste sani. Mihai o vede si se apropie de ea si o ia in brate.

ANDRADA: Hei, de abia m-am spalat!

MIHAI: Si ce daca! Mai e apa calda!

O ia in brate si o aseaza pe canapeaua care, de data asta, este desfacuta pat. Sunt cateva candele aprinse. Betisoare parfumate fumega intr-un colt al camerei. Ia un pahar de vin, soarbe din el, apoi o saruta si ii da si ei din inghititura. Mai soarbe o data si face acelasi gest. Andradei ii curge o picatura pe la coltul gurii care se prelinge pe sani. Mihai o vede si o prinde cu gura pe sanul ei. Ia un pahar de vin si soarbe din el. Ii toarna si ei pe san o picatura pe care o soarbe, o linge tandru. Din vin i se scurge pe burta, pe buric. Il urmeaza sarutand-o pe pantece.

ANDRADA: Da-mi si mie! Spune schimbata la fata si cu un ton mai dur.

Mihai ii da sa bea restul paharului. Ii mai pune unul. Fata incepe sa se miste dupa muzica. Se ridica de langa el si incepe sa danseze. Un dans erotic, aproape profesionist.

Mihai o priveste uimit mai mult decat excitat. Ea se apropie de el, il saruta la un moment dat si il impinge violet pe spate. Se urca pe el. Ii tintuieste mainile si incepe sa-l sarute la randul ei pe piept, pe gat, coboara. Mihai se elibereaza la o mana si scoate de sub perna o pereche de catuse pe care I le prinde de o mana.

ANDRADA (*disperata*): Nu! Nu ma lega! Fac orice, numai nu ma lega!

Se ascunde intr-un colt ca un animal incoltit. Mihai initial stupefiat intinde o mana catre ea.

MIHAI: Andrada, linisteste-te, sunt eu, Mihai! Totul e in regula! Nimeni nu-ti va face nici un rau. Suntem numai noi doi, am fost in parc, ai facut dus. Totul e bine! Ce a fost nu te mai poate atinge. A trecut!

Andrada care inca e ghemuita in colt, isi duce o mana la frunte si lasa in jos ochii care priveau undeva in gol.

ANDRADA (*vorbete rar, cu greutate*): Da, a trecut! Mihai? Nu stiu ce s-a intamplat. Ceva de demult. A venit peste mine.

MIHAI: Poti sa-mi spui ce s-a intamplat!

ANDRADA: Nu vreau! Eram mica si naiva! Am fost la ziua unui baiat, prietenul celei mai bune prietene ale mele. Am cunoscut un tip si am iesit putin afara ca era prea cald si mult fum. Statea exact langa ea si mi-a spus ca are ceva care sa-mi arate si ca o sa-mi placa. Cand am intrat m-a sarutat, dar eu nu am vrut mai mult. Am tipat, dar nu m-a auzit nimeni. Am fugit. Nu-mi aduc bine aminte cum am ajuns pe sosea si m-au gasit niste tineri cu masina. Mergeam prin ploaie desculta. Au fugit dupa mine ca sa ma prinda.

MIHAI: A trecut, totul e bine acum. Esti in siguranta. N-am sa dau voie la nimeni ca sa iti mai faca rau. Dormi, cand te vei trezi, totul va fi ca si cum nu ti s-ar fi intamplat nimic.

Scena a XI-a

McDonald's-ul de la Unirea. Mihai asteapta printre oameni privind nerabdator la ceas.

Apare Camelia zambindu-i din departare.

MIHAI: Buna! Ce ai aflat?

CAMELIA: Ce nerabdator esti! Stai sa-mi trag sufletul! Infram?

MIHAI: Nu, Cami! Nu te supara, nu am timp!

Cami cotrobaie prin poseta si scoate ceva. Se vede ca e o poza pe care i-o innapoiaza. Mihai se uita la ea. In poza e Andrada sumar imbracata.

CAMELIA: Vreau sa-ti zic ca a spus ceva ce nu prea am inteles.

MIHAI: Spune-mi exact!

CAMELIA: Mi-a spus ca nu e ea!

MIHAI: Poftim?

CAMELIA: Am intrebat ce poate sa-mi spuna despre Andrada, fata din poza, si mi-a zis ca nu e ea. Atat.

MIHAI: Adica, cum?

CAMELIA: Nu stiu. Asta a spus. Asta nu e Andrada! Poate ca ar trebui sa te duci tu sa stai de vorba cu el.

MIHAI: Poate!

CAMELIA: Ce, ti-e greu sa recunosti ca mai e ceva dincolo de medicina voastra?

MIHAI: Nu, de asta sunt sigur. Dar, ce?

CAMELIA: Si atunci, de unde atata inertie?

MIHAI: Pierd toate orele pe care le-am petrecut citind literatura de specialitate.

CAMELIA: Poate ca doar le completezi!

MIHAI: Ar fi al naibi de bine!... Iti multumesc pentru efort.

CAMELIA: Pentru putin.

MIHAI: Ce ai de gand sa faci?

CAMELIA: Daca tot am iesit, ma plimb putin. Te pup.

MIHAI: Pa, fato!

Scena a XII-a

O casa mica, bine ingrijita. Mai multi oameni stau la rand ca sa intre. Este o chilie da manastire. Este filmat Mihai care se apropie de acest loc. Apoi reapare cand intra in camera. Pe pat este un batran cu parul si barba albe. Sta cu ochii inchisi si vorbeste.

MONAHUL: Parintii au mare putere asupra copiilor lor. Daca le doresc bine, li se intampla bine. Daca le doresc raul, asa le merge. Daca vor ii urca in rai, daca nu – ii coboara in iad. E tare greu sa-i scapi daca i-au blestemat! (*Deschide ochii si zambeste cald catre Mihai.*) Ce bine imi pare sa vad un doctor adevarat, nu din cei care te pipaie prin tate partile ca sa vada ce ai. Ei, ce-i? Ce s-a intamplat?

MIHAI (*ii da batranului poza*): Parinte, vreau sa va arat o poza ca sa imi spuneti ce-i cu fata asta!

MONAHUL: Parca am mai vazut poza asta!

MIHAI: A venit o pacienta de-a mea cu ea, dar nu a inteles ce i-ati spus!

MONAHUL: Da' ce fel de doctor esti matale?

MIHAI: Psihiatru. De mintile oamenilor.

MONAHUL: Ei, si poti sa vindeci mintea daca nu vindeci sufletul?

MIHAI: Nu stiu, parinte.

MONAHUL: Pai, asta-i ordinea. Ai sa stii odata. (*Batranul ii da poza inapoi.*) E scoala ta! O sa-ti descopere Dumnezeu, acum e prea curand! Sa mai vii. Faci o hartie pe care scrii toate intrebarile si daca stiu, iti raspund. Asta cand o sa fii tu pregatit sa inveti.

Mihai da sa plece.

MONAHUL: Stai, sa facem o rugaciune.

MIHAI: Nu pot parinte, ma grabesc.

Parintele da din cap cu ingaduinta si mahnire. Mihai iese printre oameni, trece pe la biserica si cumpara niste lumanari pe care le aprinde. Unele la morti, altele la vii. Se inchina.

Scena a XIII-a

Intrarea unui bloc, luminata slab de un bec. Mihai intra si se indreapta catre lift. Este o zona fara lumina. Apasa pe butonul de apelare si-l cheama. Se vede o umbra care i se furiseaza in spate. O lama de cutit ii straluceste in intuneric. Mihai se prabuseste gemand.

Scena a XIV-a

O ambulanta soseste la camera de garda. Brancardierii il iau si-l duc in spital. Langa el se afla medicul si o asistenta care duce o perfuzie.

MEDICUL: Cum s-a intamplat?

VECINUL: Nu stiu. Eu sunt vecin cu domnul doctor si veneam acasa de la serviciu si cand sa iau liftul m-am impiedicat de el. Era intuneric.

MEDICUL: Tensiunea, pulsul?

ASISTENTA: 90 cu 50 si AV 130.

VECINUL: A pierdut mult sange. Era intr-o balta.

MEDICUL: Ei, nu-i chiar asa. Daca arunc o cana de apa pe jos, sa vezi ce multa ti se pare. Sa nu fie atins un plaman. Vreau un RX toraco-pulmonar si grupa. Acum!

ASISTENTA: Da, domnule doctor.

MEDICUL: Ce meserie are?

VECINUL (*face un semn ca de nebuni*): E doctor din aia!

MEDICUL: Psihiatru! O fi vreun pacient nemultumit. Ati sunat la politie?

ASISTENTA: Da. Il putem lua.

MEDICUL: Da. Faceti o lista cu tot ce are asupra lui si puneti-l si pe domnu sa semneze. In trei exemplare: unul noi, unul dumnealui si unul pentru Garcea!

Scena a XV-a

Mihai sta intr-un salon cu ochii inchisi. Intra Andrada timid, incercand sa nu faca

zgomot. Se apropie de pat. E sperziata. Il priveste cu ingrijorare. Ii dau lacrimile. Mihai deschide ochii. Ii zambeste.

MIHAI: Haide, ca nu am murit!

ANDRADA: Ce s-a intamplat Mihai? M-a sunat un coleg care te-a recunoscut jos, in camera de garda. Dumnezeule!

MIHAI: Sunt bine, printesa. Mi s-a oprit cutitul in omoplat, altfel scapai de mine! Ma gandesc sa cer o marire de salariu, cel putin al sporului de periculozitate.

ANDRADA: Mai ai chef si de glume!

MIHAI: Si ce sa fac? M-am intretinut cu cei de la politie. Mai, astia nu sunt normali. Mai ca aveau sa-mi ceara sa-l arestez eu pe ala care m-a confundat cu o frigare. N-am simtit nimic, doar ceva ca o arsura pe spate si am cazut. Parca mi-a stins cineva lumina!

ANDRADA: Bine ca nu-i grav.

MIHAI: M-am simtit onorat ca mi-au oferit rezerva asta. Doar ca nu are televizor. Auzi, tu stii ca endorfinele calmeaza durerea si prin eliberarea de stres ajuta la vindecare?

ANDRADA (*mirata*): Da? Ce legatura are...? (*Mihai o trage langa el in pat.*) Aici? Esti nebun?

MIHAI: Intotdeauna am visat sa fac dragoste in spital. E adevarat ca as fi preferat sa fi imbracata asistenta, dar merge si asa.

ANDRADA: Cat poti fi de uracios!

MIHAI: Ma straduiesc cat pot! Reusesc?

ANDRADA: Destul de bine.

MIHAI: Si acum crezi ca poti avea grija de un biet bolnav? In fond, e menirea voastra a doctoritelor sa va sacrificati pe altarul stiintei, dar mai ales pentru bolnavi.

O saruta in timp ce ii baga mana sub fusta.

Scena a XVI-a

Cazino Victoria. Mihai sta singur la masa. Are un ospatar in spate care il urmareste cum se uita intr-un meniu.

OSPATARUL: V-ati hotarat?

MIHAI: Da, vreau un aperitiv, o suta de vodca, o cola la juma', apoi o friptura, o garnitura de cartofi prajiti, o sticla de vin rosu si mai vedem.

OSPATARUL: Am inteles, vin imediat.

Se aude muzica in statie. Pe masa arde o lumanare. Se sprijina cu coatele de masa. E destul de aproape de scena un pic lateral.

MIHAI: Cand incepe spectacolul?

OSPATARUL (*turnandu-i vodca in pahar*): In cateva minute!

Apar fetele, topless. Mihai o urmareste doar pe cea din centru, ferit de intunericul din sala.

MIHAI: Cine este fata din mijloc?

OSPATARUL: Olga? Ciudata femeia asta. Nimeni nu stie exact de unde vine si ce face. Cica a venit si a spus ca vrea sa danseze. Ca nu vrea un angajament solid si ca vine cand vrea si poate.

MIHAI: Si au fost de acord patronii?

OSPATARUL: Dupa ce au vazut cum danseaza, ar fi vrut-o in fiecare zi. Il vedeti pe roscatul de la masa din mijloc? E aici in fiecare seara doar, doar apare. Cateodata pleaca cu el, cateodata nu. Cred ca pe bani! Dispare pe usa din spate, unde nu au acces clientii, asa cum a venit.

MIHAI: Ciudat!

OSPATARUL: Da! Au vrut baietii de la paza sa o urmareasca si de fiecare data i-a lasat cu ochii in soare. Pe unul l-a lasat prin Ferentari de era sa-l taie aia de pe acolo! A mers saracul pe niste coclauri vreo ora pana a dat de un taxi! Dupa asta, cand l-a vazut prima data i-a zis ca nu se astepta sa mai existe romantici in secolul XX care sa se plimbe sub clar de luna! Au lasat-o in pace pana la urma. Unii zic ca o fi o sotie de cine stie ce mare, care-si face si ea o dambla. Sa vezi cati bani primeste daca danseaza! Nu lasa pe nimeni

sa puna mana pe ea cat danseaza. A incercat unul si i-a pus mana acolo si i-a zis ca ce, cu asta de 17 cm vrea el sa i-o traga?

MIHAI: Si?

OSPATARUL: Tipul a recunoscut ca atata o are! O injura de mama focului cand nu era acolo. Se intreba de unde stie. Cand a venit, i-a zis ca nu e ea vinovata daca natura nu a fost prea darnica cu el.

MIHAI: Nu s-a mai luat nimeni de ea!

OSPATARUL: Cred si eu!

MIHAI: Mai bine asa. Daca ar fi fost cu unul si cu altul, n-ar mai fi insemnat nimic. Era ca toate celelalte. Asa cand vine, se strang toti sa o vada, parca e sarbatoare. Nu-si scoate nicidata masca?

OSPATARUL: In spectacol? Nu! Suntem numai noi cei ai casei care o cunoastem. Ati vazut-o dansand?

MIHAI: Nu.

OSPATARUL: Ala spectacol! Daca o avea chef, sa te tii!

Se sting luminile si apare Olga luminata doar ea. Incepe sa danseze incet pana ce ajunge sa se miste ca la el acasa. Mihai o urmareste si vede alunita de pe san. Isi termina dansul si ramane in intuneric. Cand luminile se aprind, Olga nu mai e pe scena.

MIHAI (*scoate mobilul si formeaza un numar de telefon, asteapta si spune*): Cu doctorita Andrada Mateescu! E in sala? Am sa revin! Multumesc!

Se intoarce ospatarul.

MIHAI: O sa mai apara Olga?

OSPATARUL: La final cu felele celelalte apare de obicei, dar am auzit ca ar fi plecat! O indispozitie de aceea a fetelor. Intelegeti?

MIHAI: Fa-mi si mie nota!

OSPATARUL: Dar nu s-a terminat programul...

MIHAI: A intervenit ceva!

OSPATARUL: Am inteles!

Scena a XVII-a

Mihai urca scarile de la urgenta. Intra in cabinetul medicilor.

MIHAI: Doctorita Mateescu?

O VOCE (*din off*): E pe aici pe undeva!

MIHAI: Multumesc!

Se aseaza pe scari si isi aprinde o tigara. Trece un medic in varsta, demn, care ii spune pe un ton care nu admite replica.

MEDIC: Nu vedeti ca e interzis fumatul in spital? Va rog sa coborati! Acolo e camera pentru fumatori.

MIHAI (*murmura stingand tigara*): Si eu sunt medic bai, muie!

MEDIC (*privindu-l in ochi*): Ati spus ceva?

MIHAI: Nimic. Doar ca nu am vazut semnul!

Apare Andrada urcand scarile zambind.

ANDRADA: Mi s-a spus ca ma cauta pisihastrul meu!

MIHAI (*o intreaba privind-o cercetator*): Ce faci?

ANDRADA: Ce s-a intamplat, Mihai? Ma sperii!

MIHAI: Nimic. Doar ca am incercat sa dau de tine si nu te-am gasit nicaieri. Vroiam sa petrecem seara impreuna.

ANDRADA: Hei, sunt de garda, ai uitat? Ti-am spus. Ce faci? Incepem sa ne purtam precum un cuplu casatorit de mult; eu vorbesc si tu nu ma asculti?

Mihai vede pantalonii de strada cu picaturi de noroi pe ei si pantofii uzi. Ea ii vede.

ANDRADA: Am fost afara ca sa-mi iau niste tigari. Chioscul din spital s-a inchis! Hei, tu esti gelos? Ii ia capul in maini. Ce dragut! Tu chiar ma iubesti! Dincolo de nesuferitul din tine?

MIHAI: Adica cum, chiar? Te-ai indoit vreun pic de asta?

O ASISTENTA: Doamna doctor, incepe apendicele!

ANDRADA: Deja?

O ASISTENTA: Da. Domnul doctor se spala. Si am inteles ca se face rahie.

ANDRADA: Vin si eu imediat. Puiu! Haide, du-te! Vin si eu cand termin direct la tine.

Ai sa te trezesti cu mine cand nu te astepti. Fugi si culca-te!

MIHAI: O.K.

ANDRADA: Te sarut!

Scena a XVIII-a

Mihai sta imbracat pe fotoliu. Pe masa o scrumiera plina de chistoace. Mihai o stinge pe ultima si-si aprinde alta.

ANDRADA: Ce faci, iubire? Nu dormi?

MIHAI: Te asteptam. Cum a fost azi?

ANDRADA: Super. Am facut totul singura. Erau toti plictisiti, asa ca mi-am exersat mana.

MIHAI: Ma intreb cand mai ai timp sa si dansezi!

ANDRADA: Poftim?

MIHAI: Cand mai ai timp sa lucrezi si la Cazino?

ANDRADA: Ce ai, Mihai? Ce sa fac la Cazino? N-am fost in viata mea la Cazino!

MIHAI: Cum este sa dansezi in lumina reflectoarelor, cu masca pe ochi crezand ca nu te recunoaste nimeni. Andrada sau Olga?

ANDRADA/OLGA (*un ras gros vulgar, o voce de fumatoare razbate din pieptul femeii*):

Ha! Ha! Ha!

MIHAI: Am vazut alunita si mi-am adus aminte de ea.

ANDRADA/OLGA: A mostenit-o de la mine toanta asta. placea la toti barbatii, numai ea

nu stia sa se foloseasca de ea. Daca nu eram eu, umbla intr-un sac de canepa si cu cenusa in cap.

MIHAI: De ce, Olga?

ANDRADA/OLGA: Esti prost? Cati nu ar da oricat ca sa mai fie odata tineri. Sa se mai reguleze o data, sa se simta admirata, iubita, dorita! Cand incep sa-ti cada pieile cine se mai uita la tine? Am stiut cum si m-am intors.

MIHAI: Si te folosesti de ea?

ANDRADA/OLGA: De ce nu? Nu a beneficiat si ea de banii pe care ii castigam eu? Carti, haine? Daca nu eram eu, nu s-ar fi intalnit in veci cu tine, iar tu n-ai fi stat cu ea! Nici sa se futa nu stie!

ANDRADA: Nu, Mihai, de altceva am venit! Vroiam sa scap de cosmarul asta!

ANDRADA/OLGA: Da, tarfa nerecunoscatoare! Voiai sa scapi de mine?

MIHAI: Tu m-ai lovit?

ANDRADA/OLGA: Eu! Pacat ca nu am reusit! Numai tu cu popa ala batran puteati afla. Ala stia. Tapul stia. Ce era treaba lui sa se bage in viata mea? (*Scoate din poseta un cutit si se repede spre Mihai.*) De data asta n-am sa mai ratez!

Mihai reuseste sa o prinda de mana. Ii ia cutitul si o arunca in cealalta parte a camerei.

ANDRADA/OLGA (*tipa cu ura in voce si in priviri*): Esti un impotent! Niciodata nu mi-a placut sa o fac cu tine! Cred ca vi se trage de la prea multa invatatura! (*Deodata chipul i se schimba din furie in groaza. Se uita inspre usa. Mihai priveste in acelasi loc, dar nu vede nimic deosebit.*) Tu? Ce cauti aici? Nu plec! Nu vreau sa plec! Sunt mama ei si am dreptul sa fac tot ce vreau cu ea. Du-te! Atata timp cat traiesc pe pamant sunt mama ei si pot face ce vreau! Stiu legea! Pleaca de langa mine! Nu ma poti omori! Nu mi-am terminat viata!

Trupul e scuturat de un fior dupa care ramane nemiscat. Mihai se urneste cu greu, se apropie de Andrada. Ii ia pulsul si rasufla usurat. O ia in brate si o pune pe canapea. O inveleste cu grija si se aseaza pe fotoliu privind-o.

Scena a XIX-a

E dimineata. Mihai se afla in acelasi fotoliu ca in seara precedenta dormind. Se trezeste si priveste spre locul unde dormise Andrada. Nu mai este nimeni aici. Pe patura gaseste o hartie impaturita o citeste.

“Mihai, imi pare rau ca am plecat asa. Cat timp ai dormit, am avut timp sa ma gandesc. Eu, una nu te-am iubit niciodata si daca nu ar fi fost mama, nu m-as fi apropiat de tine. Sa nu ma intelegi gresit. Te admir, te respect, esti altfel decat majoritatea barbatilor. Dar eu nu mai cred in iubire si in cupluri fericite. M-a educat bine din punctul asta de vedere. A reusit sa imi arate ce-i mai urat intr-un barbat. Acum tot ce vreau, este sa-mi fac meseria cat mai bine. De ce a trebuit sa trec prin toate astea? Nu stiu. A venit, insa, vremea sa ies din mocirla in care am intrat fara voia mea si sa merga mai departe. In timp, poate ca ni se vor lamuri toate. Si eu, si tu mai avem de invatat pana sa ajungem unde ne-am propus. Eu nu stiu daca voi reusi, dar tu sigur vei fi un medic bun. Adevarul nu se reveleaza decat catorva favoriti ai sortii, si tu esti unul dintre ei. Mi-ar placea sa ne mai intalnim si sa mai vorbim dupa ce timpul ne va fi vindecat ranile. Nu pot altfel. Eu nu voi fi niciodata ea, nu voi dansa ca ea si nu voi face dragoste ca ea. Nu sunt asa. Eu sunt altfel, sunt eu. Fara sa vrei, ma vei compara tot timpul cu ea, iar eu voi pierde. Desi nu-ti pot fi ce-ti era ea, iti raman vesnic recunoscatoare, cu drag, Andrada

P.S.

Aprinde si tu o lumanare pentru sufletul ei, poate-si va gasi drumul si linistea. Am s-o fac si eu, dar as fi mai linistita daca ai face-o si tu. Ai in tine o putere care nu le e harazita tuturor si iertarea ta pentru ea inseamna mult.”

Scena a XX-a

Mihai intra in rezerva de la inceput, ca o vijelie, dar se vede patul gol.

MIHAI: Unde e pacienta de aici?

ASISTENTA: Domnule doctor, a murit azi-noapte!

MIHAI: Cuuuum?

ASISTENTA: A inceput la un moment dat sa se zbata. Am chemat doctorul de garda care i-a facut niste calmante, dar degeaba. Au trebuit sa o lege. S-a zbatut mult si zicea domnul doctor ca nu i-a rezistat inima. Au dus-o la morga sa vada ce s-a intamplat.

MIHAI: E la morga?

ASISTENTA: Da.

MIHAI: Si doctorul?

ASISTENTA: Face vizita.

Scena a XXI-a

Mihai si prietenul lui doctor plimbandu-se pe alee.

MIHAI: Si, in final, a plecat si mi-a lasat un bilet ca nu e ea cea pe care o iubeam si ca nu va fi niciodata.

PRIETENUL: Pana la urma tu iubeai personalitatea cealalta a ei?

MIHAI: Da, ce ironie a sortii!

PRIETENUL: Incep sa regret chestia cu catusese...

MIHAI: De ce? Asa am ajuns la buboi. Pana la urma, asta ne este meseria. Si apoi, Andrada nu ma iubeste!

PRIETENUL: Ea cum crezi ca e?

MIHAI: Ea e bine. Cred ca de abia acum afla ce e linistea.

PRIETENUL: Si tu?

MIHAI: Eu sunt zdrente! Parca m-a calcat o autobasculanta! Dar am sa supravietuiesc. Nasol e ca mi s-a daramat tot ce am construit profesional in toti anii astia!

PRIETENUL: Acum ce faci?

MIHAI: Am ore cu studentii. Nici nu stiu ce sa le mai spun. Trebuie sa-mi rearanjez toate informatiile in virtutea unor experiente care mi-au facut sufletul tandari. Ciudat, durerea nu o simti in minte ca o durere de cap, ci strict localizat in inima. Poate descoperim in

timp ca anticii aveau dreptate si exista suflet si e localizat cumva in inima. Super!

PRIETENUL: Si in rest?

MIHAI: Am sa invat! Am sa traiesc, am sa caut pe cineva care sa stie!

PRIETENUL: O sa-mi povestesti?

MIHAI: Dupa ce ma lamuresc eu!

PRIETENUL: Mersi si bafta!

MIHAI: Am mare nevoie.

Mihai pleaca dand lehamite din mana.

Scena a XXII-a

Amfiteatru cu studenti. Altii decat ceilalti. Mihai priveste locul gol unde la inceput staturse Andrada.

MIHAI: Sunt Mihai Georgescu – asistent pe psihiatrie si impreuna vom parcurge o materie despre care singurul lucru pe care pot sa-l spun este ca nimic nu e batut in cuie. Sunt tomuri intregi scrise despre psihicul uman si altele despre bolile lui. Incercati sa luati totul cu un semn mic de intrebare, nu de alta, dar aveti sansa ca viata sa va demonstreze la un moment dat ca tot ce ati citit e fals. De aceea pastrati-va mintile deschise, nu luati de bune, toate, in fond, toti suntem oameni si “Errare humanum est!”. Sa incepem!